

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

(Ιωαν. 5, 1-15)

03/05/2026

Αγαπητοί αδελφοί,

Κατά την περίοδο του Πεντηκοσταρίου που διανύουμε, ακούγεται διαρκώς το χαρμόσυνο και σωτήριο μήνυμα ότι ο Χριστός ανέστη, νικώντας τον θάνατο. Ζούμε τις τελευταίες φωτεινές πινελιές του μεγάλου μυστηρίου της θείας Οικονομίας για τη σωτηρία του ανθρώπου. Ο αναστημένος Χριστός φανερώνεται και βρίσκεται ανάμεσα στους μαθητές και αποστόλους Του, αλλά και ανάμεσά μας.

Ωστόσο, σήμερα η Εκκλησία μετατοπίζει την προσοχή μας από τις εμφανίσεις του Αναστάσιου σε μια σειρά ευαγγελικών περικοπών με ιδιαίτερο βάθος, οι οποίες φωτίζονται από το γεγονός της Αναστάσεως. Έτσι, ακούμε το Ευαγγέλιο του παραλύτου.

Στη δεξαμενή της Βηθεσδά βρίσκεται πλήθος ασθενών που περιμένουν την κίνηση του νερού, για να λάβουν θεραπεία. Ανάμεσά τους και ένας άνθρωπος που υποφέρει τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια. Ζει με την ελπίδα ότι κάποια στιγμή θα προλάβει να μπει στο νερό και να θεραπευτεί. Έχει δει να συμβαίνει το θαύμα σε άλλους και γι' αυτό επιμένει να περιμένει. Όμως, κάθε φορά κάποιος άλλος τον προλαβαίνει.

Η κατάστασή του είναι τραγική. Δεν υποφέρει μόνο από την ασθένεια, αλλά και από την εγκατάλειψη. «*Ανθρωπον οὐκ ἔχω*», λέει με πόνο. Τότε έρχεται η καθοριστική στιγμή της ζωής του, η οποία δεν είναι άλλη από τη συνάντησή του με τον Χριστό.

Ο Κύριος τον βλέπει, γνωρίζει τη δοκιμασία του και του απευθύνει το ερώτημα: «*Θέλεις να γίνεις καλά;*». Και χωρίς να σταθεί στις δικαιολογίες του, του δίνει την εντολή: «*Σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα*». Και αμέσως ο άνθρωπος θεραπεύεται.

Το γεγονός αυτό μάς καλεί να δούμε τον εαυτό μας μέσα από το πρόσωπο του παραλύτου. Και εμείς συχνά βιώνουμε μορφές παραλύσεως, είτε σωματικής είτε πνευματικής. Βρισκόμαστε κοντά στην πηγή της χάριτος, μέσα στην Εκκλησία, και περιμένουμε τη θεραπεία μας. Αρκεί όμως αυτό; Αρκεί να παραμένουμε παθητικά στον τόπο της ίασης χωρίς να την λαμβάνουμε ουσιαστικά;

Χρειάζεται πρώτα να ξεκαθαρίσουμε μέσα μας ποια θεραπεία αναζητούμε. Ο καθένας θα έδινε διαφορετική απάντηση, ανάλογα με τις ανάγκες και τις προσδοκίες του. Όμως η Εκκλησία μάς καλεί να αναζητήσουμε τη βαθύτερη ίαση, τη θεραπεία της ψυχής. Η παρουσία μας εδώ, στο ναό, σημαίνει ότι πιστεύουμε πως, μέσα από τα μυστήρια της

Εκκλησίας και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, μπορούμε να δεχθούμε το δώρο της θεραπείας από τον Χριστό και με τον τρόπο αυτό να πορευόμαστε προς τη Βασιλεία Του.

Ο Κύριος απευθύνει σε όλους μας το ίδιο ερώτημα: «*Θέλεις να γίνεις καλά;*». Μας καλεί να αποτινάξουμε την ασθένεια της αμαρτίας και να βαδίσουμε τον δρόμο της σωτηρίας που άνοιξε με τον Σταυρό και την Ανάστασή Του. Μας καλεί να σηκωθούμε και να προχωρήσουμε, όπως είπε και στον παράλυτο: «*Έγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει*». Η πορεία αυτή, όμως, απαιτεί τη δική μας συμμετοχή. Δεν αρκεί να θεωρούμε τον εαυτό μας σωμένο. Χρειάζεται ενεργός παρουσία στη ζωή της Εκκλησίας, συμμετοχή στα μυστήρια, προσευχή, άσκηση και συνέπεια στη ζωή μας.

Ο λόγος του Χριστού προς τον θεραπευμένο ισχύει και για εμάς: «*Έγινες καλά· μην αμαρτάνεις πια, για να μη σου συμβεί κάτι χειρότερο*». Η θεραπεία δεν είναι το τέλος, αλλά η αρχή μιας νέας ζωής, ανακαινισμένης, στην οποία καλούμαστε όλοι να συμμετάσχουμε. Έτσι, τα θαύματα του Χριστού δεν αποσκοπούν απλώς στο να μας εντυπωσιάσουν, αλλά στο να μας οδηγήσουν να ζήσουμε το θαύμα της πίστης και της Βασιλείας Του. Αμήν.

π. Σέργιος Μαργέλλος